

ქართული ენსკონი

ტაჭარა

ჭავალა (ჭავალარასი) იგივეა, რაც ჩხილები.

იმედით, რომ ჩვენ, ყველანი,
გალე უკეთესად გავუგებთ ერთმანეთს.

თავი 1

ლეგონის სკოგში

ჩვენი სასტუმრო ოთახის კუთხეში თითქოს ფრთამოტეხილი ჩიტი ზის. როგორც კი კონდიციონერი ტყაცუნითა და ვაი-ვიშით ჩაირთვება და ზენარს ცივი ნიავი დაუბერავს, იგი ჰაერში იწევა, ორიოდე წამით შეიფრთხიალებს და ძირს ვარდება. უძრავი. უსულო.

ნაცრისფერი ზენარი მამამ გადააფარა, რომ ჩემს თვალს მოარიდოს, მაგრამ მე ვიცი, ის აქაა. შემიძლია დავხატო კიდეც. ვიღებ ჩემს ნახშირის ფანქარს და ფურცელზე გადმომაქვს მონაცრის-ფრო, მოოთხეუთხედო, თითქმის ჩემი სიმაღლის ცალფრთიანი საგანი.

ზენარი დევონის სკივრს მალავს, „არწივი სკაუტის“ ტიტულის მისაღებად რომ აკეთებდა მამას დახმარებით. როცა დაასრულებდა, მზად იქნებოდა, დანარჩენი ბოისკაუტებისთვისაც ესწავლებინა ამგვარი სკივრების აწყობა. ზენარს ხელით ვსინჯავ და ვრწმუნდები, ყუთი ნამდვილად მის ქვეშაა. გარედან ცივი, მაგარი და ხეშეშია, შიგნიდან – კარიოზული. თუკი ჩემს ლექსიკონს ვენდობით, „კარიოზული“ გამოღრუებულ ანდა სიცარიელით ამოვსებულ

სივრცეს ნიშნავს. სწორედ ასეთია დევონის სკივრი. სიცარიელით ამოვსებული. გვერდზე ჩამოჩაჩული ზენარი ფრთამოტეხილ ჩიტს ამსგავსებს. ზენრის ქვეშ ხის ნაჭერი დევს, რომელიც, როდესაც მამა და დევონი მის გამოჩინას დაასრულებდნენ, სკივრად იქცეოდა. თუმცა ახლა არ ვიცი, ეს როგორ მოხერხდება. დევონი მოკვდა. ჩიტი კვლავ ეცდება აფრენას, მაგრამ ვერასოდეს აიჭრება ცაში. შეიფრთხიალებს და ჩამოვარდება. შეიფრთხიალებს და ჩამოვარდება.

ზენრის სირუხე სიღრმეშიც აღწევს; სასტუმრო ოთახის, ხელ-საწყოების ყუთის, ჩემი გულის სიღრმეში. იქაურობა ისეთი ნაც-რისფერია, ნათურის შუქიც კი მეტისმეტად მკვეთრი მეჩვენება და თვალს მჭრის. ამიტომაც ნათურები მთელ სახლში ჩამქრალია. თუმცა ირგვლივ მაინც ყველაფერი ჩახჩახებს. მე კი სიბნელე მსურს და ამიტომაც მინდა, დივნის ბალიშის ქვეშ შევრგო თავი, სადაც მწვანე, უჯრედებიან ქსოვილს მამას ოფლის, დევონის წინდებისა და ჩემი ბატიბუტის სუნი ასდის. ბალიში რბილი და თან მძიმეა და მე უფრო მჭიდროდ ვიკრობ მას; ვცდილობ, მხრები და გულმკერდიც შევმალო მის ქვეშ, რომ ზემოდან დაწოლილმა სიმძიმემ გამსრისოს და არ მომცეს საშუალება, ჩიტივით შევიფრთხიალო და ჩამოვვარდე, შევიფრთხიალო და ჩამოვვარდე.

თავი 2

თეატრი გაუსწორე აღამიანს

— კეიტლინ, — მეუბნება მამა, — მთელი ქალაქი განიცდის იმას, რაც შეგვემთხვა. ყველას უნდა, დაგეხმაროს.

— როგორ?

- უნდათ, გვერდით დაგიდგნენ, დაგელაპარაკონ, სადმე წაგი-ყვანონ.
- არც ვინმეს გვერდით დგომა მინდა, არც ლაპარაკი და არც სადმე წასვლა.

მამა ოხრავს:

- უნდათ, როგორმე შეგაგუონ ცხოვრებას... დევონის გარეშე. არ ვიცი, რატომ, მაგრამ ბოლო ხანებში ჩვენთან უამრავი ხალხი მოდის. დიდი სიამოვნებით დავემალებოდი მათ დევონის ოთახში, მაგრამ იქ შესვლის უფლებას იმ დღის მერე აღარ მრთავენ, რაც ჩვენი ცხოვრება ნამსხვერევებად იქცა, როცა მამამ დევონის ოთახის კარი გამოიჯახუნა, ზედ თავი მიადო და ატირდა, არა, არა, არ მჯერაო. ასე რომ, დევონის ოთახში ჩემს მონატრებულ სამალავს თავს ვეღარ შევაფარე.

ვცდილობ, ჩემს ოთახში განვმარტოვდე და ვხატო, მაგრამ მამა შემოდის და გავყავარ.

ათასნაირი ხმა ისმის სახლში. დევონის ბოისკაუტი თანაგუნდელების ხმები. მათ მწვანე შარვლებით ვცნობ და იმით, თუ როგორ თბილად იხსენიებენ ჩემს ძმას.

ნათესავების ხმები. მამა მაცნობს მათ: „გახსოვს...“ და მერე მათ სახელებს ჩამოთვლის.

— არა, — თავს ვიქნევ. და არც ვტყუი.

მამა მეუბნება:

— თვალი გაუსწორე ადამიანს!

მეც ნაუცბათევ მზერას ვავლებ მათ ცხვირს, პირს, ანდა ყურს, მაგრამ მაინც ვერავის ვიხსენებ.

ერთი ხმა მომმართავს:

— მე შენი გარებიძაშვილი ვარ.

მეორე:

— რა მშვენიერი დაკრძალვის ცერემონიალი იყო, არა?

მესამე:

— ვგიშდები შენს ნახატებზე. ძალიან ნიჭიერი ხარ. მეც ხომ არ დამიხატავ რამეს?

ერთი იმასაც კი მეუბნება:

— რა ბედნიერებაა, ამდენი ნათესავი რომ გყავს, არა?

ბედნიერის ნამდვილად არაფერი მცხია, არადა ისინი მოდიან და მოდიან.

ამ ნათესავებს დევონის სიცოცხლეში ათასში ერთხელ თუ ვხედავდით, ისინი როგორ უნდა დაგვეხმარონ?

ან ის მეზობელი, დევონს რომ უყვირა, ჩემი გაზონიდან გადაეთრიეო, რით გვიშველის?

ჩემი სკოლის წარმომადგენლები. მისის ბრუკი — ჩემი ფსიქოლოგი. მისის ჰარპერი — სკოლის დირექტორი. ყველა ჩემი მასწავლებელი საბავშვო ბალიდან დღემდე, გარდა ერთისა, რომელიც მეხუთე კლასში მასწავლიდა და დევონის სკოლაში მომხ-

დარი შემთხვევის შემდეგ აღარ გვინახავს. თუმცა, რატომ უნდა წასულიყო, ვერ ვხვდები, რადგან ჩვენთან, დეივიდ მედისონის სახელობის დაწყებით სკოლაში, ყველაფერი რიგზეა. ახლა ჩემი მასწავლებელი მისის ჯონსონია. ის დევონს არც კი იცნობდა, თუმცა ამბობს, რომ უნახავს, კალათბურთს როგორ თამაშობდა, ორჯერ. ორჯერ კი არა, მეტჯერ „ლოს-ანჯელეს ლეიკერსის“ თამაშიც კი მაქვს ნანახი. თუმცა ეს ნამდვილად არ იქნება საკმარისი, რომ კალათბურთელებს რამით დავეხმარო.

– კეიტლინ, თუ ვინმესთვის გულის გადაშლა მოგინდება, შენს სამსახურში მიგულე, – მეუბნება მისის ჯონსონი.

– მაგისთვის მისის ბრუკი არსებობს, – ვპასუხობ მე.

– შეგვიძლია სამივე ჩამოვსხდეთ სადმე ერთად.

– რატომ?

– ასე უკეთ გავიგებთ, სად ხარ ახლა.

მე სასტუმრო ოთახს ვავლებ თვალს და მზერას ზეწარგადა-ფარებულ სკივრზე ვაჩერებ.

– მე აქვარ.

– მაპატიე, მინდოდა მეთქვა, რომ ასე უკეთ გავიგებთ, ახლა რას გრძნობ.

– ოჰ, აი, მისის ბრუკმა იცის, რასაც ვგრძნობ, შეგვიძლიათ ჰკითხოთ და მოგიყვებათ. მე ალბათ გადავამეტებ. ჩემი ლექსიკონის თანახმად კი, „გადამეტება“ ნიშნავს, როდესაც რამე საკმარისს ანდა აუცილებელს აჭარბებ.

– უბრალოდ, ვიფიქრე, კარგი იქნებოდა, დრო მოგვეგო, აქვე ჩამოვმსხდარიყავით და წაგვეჭორავა.

მე უარის ნიშნად თავს ვიქნევ:

– გადამეტება შეიძლება მფლანგველობასაც გულისხმობდეს, სხვათა შორის, დროისაც.

– ჰოოო... კარგი მაშინ, თუ ასეა, მირჩევნია, მისის ბრუკს დავ-ელაპარაკო.

– მისის ბრუკი ამბობს, ჩემი კარი მუდამ ღიააო, სინამდვილეში

კი ერთთავად გამოკეტილია, მაგრამ თუ დაუკავუნებთ, გაახსენ-დება და გააღებს.

– გმადლობ, კიიტლინ.

ის ფეხს არ იცვლის, რაც იმას ნიშნავს, რომ უნდა, კიდევ რაღაც ვუთხრა. საძაგელი შეგრძნებაა. თითქოს იღლიებში რაღაც მჩხვლეტს და ოფლი მასხამს. ლამის სახელოების ღეჭვა დავიწყო, როგორც დიდ დასვენებაზე მჩვევია ხოლმე, მაგრამ უცებ გონს მოვდივარ:

– არაფრის.

და ის თავს მანებებს.

გამომივიდა! მაცივართან მივდივარ და ზედ მიკრულ ცხრილ-ზე, „შენი კარგი მანერების“ გრაფაში მოღიმარსახიან სტიკერს ვაწებებ. კიდევ შვიდი სტიკერი და მულტფილმის ნახვის უფლება მექნება.

მაცივარს ვშორდები თუ არა, ჩემ ნინ აღმართულ ლურჯი ზეფირების ფუმფულა კედელს ვეჯახები, რომელსაც დარიჩინიანი ვაშლის ორცხობილას სუნი ასდის და ხმაურით სუნთქავს. მორიგი ნათესავი თუ მეზობელია. პირველად ვხედავ. ხელები უკანალებს. ცალ ხელში ხელსახოცი უჭირავს, მეორეთი კი რაღაც თეთრსა და მრგვალს მიწვდის:

– გინდა შაქარყინული?

– არ ვიცი.

არასოდეს მიჭამია მისი მოწოდებული შაქარყინული, ასე რომ, წარმოდგენაც არ მაქვს, უნდა მინდოდეს თუ არა. თუმცა მთელ სამყაროში არსებული ყველა დანარჩენი შაქარყინული მიყვარს. სამაგიეროდ, ვერ ვიტან, როდესაც ფუმფულა ლურჯი კედლები ჩემს გაჭყლეტას ცდილობენ.

– აი, აიღე, – შაქარყინულს ხელში მჩრის.

ვართმევ, ოღონდაც ის თავისი გატკბილული, დონდლო, გულისამრევი ხელი მომაშოროს.

– კიდევ აიღე, – ამბობს ის.

უცებ ვართმევ, მის ხელს რომ არ შევეხო.

ცდილობს, შაქარყინულით განებილი ხელი თავზე გადამისვას, მაგრამ ვუსხლტები.

გავრბივარ, მამას ზურგს უკან ვიმალები და შაქარყინულს ვჭამ. პიტნისაა. შაქარლამის ჭიაყელები აჯობებდა, ყველაზე მეტად ისინი მიყვარს, მაგრამ რას იზამ, რაცაა ესაა. სამაგიეროდ, ლაპარაკი აღარ მევალება, რადგან პირი გამოტენილი მაქვს და უზრდელობაში ჩამეთვლება. ჰოდა, მეც ვლოკავ შაქარყინულს და ასე ვახერხებ კეიტლინის სამყაროში განმარტოებას.

შაქარყინული გამითავდა, მაგრამ ლაპარაკი მაინც არ მინდა, ამიტომ მამას სუიტრის ქვეშ უძღვრები და ყოველი ჩასუნთქვისა თუ ამოსუნთქვისას მისი გულმკერდის სითბოსა და „ჯილეტ ქულ უეივის“ ფირმის ანტიპერსპირანტის სურნელს ვგრძნობ. მამა არ ამბობს, „მომშორდი, კეიტლინ“, არც გვერდზე მწევს. სვიტრის გარედან თავზე ხელს მისვამს. მეც ასე მირჩევნია. ვერ ვიტან, როდესაც ვინმე კანზე მეხება. მამაჩემი სვიტრს მიღმა დარჩენილ სამყაროს ესაუბრება და მისი ხმა დაბალ, მონოტონურ ზუზუნად ჩამესმის. თვალებს ვხუჭავ. ნეტავ მთელი სიცოცხლე შემეძლოს აქ ყოფნა.

თავი 3

გინდა, ამაზე კისაუბროთ?

მამამ თქვა, რომ სკოლაში დაბრუნების დრო მოვიდა და აი, მეც აქვარ.

მისის ბრუკის კაბინეტს დავუბრუნდი.

პატარა, მრგვალ მაგიდასთან ვზიდარ.

კედლებს შევცერი. ჩემს არყოფნაში ბევრი არაფერი შეცვლილა, თუკი იმას არ ჩავთვლით, რომ „სხვადასხვა ემოციის ამსახველი გამომეტყველებების“ კოლაჟზე შეშლილ სახეს ულვაშები აქვს მიხატული. ეს უცებ შევამჩნიე, რადგან ათასჯერ მაინც მივშტერებივარ ამ კოლაჟს და თავი მიტეხია, რას შეიძლება ნიშნავდეს ესათუ ის მიმიკა. გამოცნობა მიჭირს. ეს გამომეტყველებები საგულდაგულოდ მაქვს შესწავლილი, თუმცა, როცა მათ მაგივრად რეალური ადამიანის სახეს ვხედავ, სულ ვიბნევი. როგორც მისის ბრუკი მეუბნება, ადამიანებს ჩემი გაგება უჭირთ, რადგან ასპერგერის სინდრომი მჭირს და ამიტომაც მე უნდა ვეცადო, მათ რამე გავაგებინო, ანუ მათი ემოციები უკეთ შევისწავლო.

მე კი მირჩევნია, ხატვა შევისწავლო უკეთ.

– სალამი, კეიტლინ, – ალერსიანად მესალმება მისის ბრუკი. როგორც ყოველთვის, ტანის თხევადი საპნის სურნელი ასდის.

მე კოლაჟს შევცქერი და თავს ვუქნევ. თვალებში არ ვუყურებ, მაგრამ ვახვედრებ, რომ ვუსმენ.

– აპა, როგორ ხარ?

მე სახელოების ღეჭვას ვიწყებ და კოლაჟს თვალს არ ვაცილებ.

– თავს როგორ გრძნობ?

კვლავ კოლაჟს ვაჩერდები და უცებ საკუთარი ოხვრის ხმა მესმის. მუცელი საზიზლრად მიბუყბუყებს, როგორც დიდი დასვენებისას, ჩემთვის ყველაზე საძულველ დროს, მაგრამ სუნთქვას ვიკავებ და ვცდილობ, თავს მოვერიო. ბოლოს ვეუბნები:

– თითქოს ვიდეოჩანანერს ვუყურებდე.

მისის ბრუკი მაგიდას ეყრდნობა და ჩემკენ იხრება, თუმცა ჩემს პირად სივრცეს არ არღვევს. იცის, თუ ძალიან ახლოს მომიტანს სახეს, პირდაპირ მივახლი, რომ უკან დაიწიოს.

– გამიმეორე, თუ შეიძლება.

– თითქოს ვიდეოჩანანერს ვუყურებდე.

– ეს რას ნიშნავს?

– აი, მგონია, რომ ყველა ცუდი კადრი სწრაფად გადავახვიე, ახლა რაღაცას ვუყურებ, მაგრამ წარმოდგენა არ მაქვს, როგორ განვითარდა მოვლენები აქამდე.

საჩვენებელი თითით შუბლს იფხანს, დანარჩენი თითები კი ჰერერში აღუმართავს და ტალღისებურად ამოძრავებს. შემდეგ ჩერდება.

– ვხედავ, – ამბობს ის.

მე ოთახს ვათვალიერებ.

– რას ხედავთ?

– აჯობებს, დაივიწყო ყველა ის უსიამოვნება, რომლის გადატანაც მოგიხდა.

მინდა, ვუთხრა, რომ მირჩევნია, ჩემი ვიდეოჩანანერი სიჩუმის რეჟიმზე დავაყენო და მადლობელი ვიქნები, თუკი ისიც შემომ-

იერთდება. მაგრამ ეს თუ წამომცდება, ის კვლავ მეტყვის, მოდი, ამაზე ვილაპარაკოთო, ამიტომაც ვდუმვარ.

– ალბათ, დაკრძალვაზე ძალიან გაგიჭირდა.

ვერ ვხვდები, რას გულისხმობს. ეკლესიაში ვისხედით. სულაც არ მიჭირდა. იქაურობა ხმაჩანეულ ვიდეოჩანანერს ჰგავდა. ყველა ისე ხმადაბლა ლაპარაკობდა, მათი ჩურჩული ძლივს მესმოდა. მე თითქმის არავინ მცემდა ხმას. მართალია, შემომცეროდნენ, რაც დიდად არ მეპიტნავება და ზოგიერთი იმასაც კი ცდილობდა, შემხებოდა, რაც ჭირივით მძულს, მაგრამ, ყოველ შემთხვევაში, საუბრის გაბმა არავის დაუპირებია, არც ვინმეს სიცილი წერიალებდა დამსხვრეული შემსავით, არც ნათურები ციმციმებდნენ, არც ვინმე ტყვერებოდა უცებ სიცარიელიდან და საერთოდაც, მოულოდნელი არაფერი ხდებოდა.

– მოდი, ამაზე ვილაპარაკოთ, – მითხრა მან.

სკამი ისე მივატრიალე, მისი სახე ვეღარ დამენახა.

– ვიცი, რთულია ამაზე საუბარი, მაგრამ ჯობს, გულში არაფერი ჩაიტოვო, – ის ჩუმდება, თუმცა დროებით, – დაკრძალვაზე იტირე?

მე თავი უარყოფის ნიშნად გავიქნიე. დაკრძალვაზე ბევრი უფროსი აფრქვევდა ცრემლებს, თუმცა, ვერ ვხვდები, რატომ. მათ უმრავლესობას თვალითაც არ უნახავს დევონი. ახლა იმაზე დავფიქრდი, ნეტავ მამა თუ ტიროდა-მეთქი და ჩემმა ტუჩებმა დაუკითხავად წარმოთქვეს:

– მამა ტიროდა.

– შენ ამის გამო განერვიულდი?

მე სკამის საზურგეს მივეყრდენი.

– არ მესიამოვნა.

– რატომ?

– არ ვიცი.

– შეგეცოდა მამაშენი?

– არ ვიცი.

– შეგეშინდა?

- არ ვიცი.
- თავი უხერხულად იგრძენი?

მინდა, რამე განსხვავებული ვუპასუხო. დევონი მაფრთხილებდა, რომ ადამიანებს ეს ჩემი „არ ვიცი“ დიდად არ ეხატებათ გულზე. ამიტომ ვცდილობ, მისი კითხვა გულდასმით გავიაზრო. ვფიქრობ, რას ნიშნავს ჩემთვის მოხერხებულად და მყუდროდ ყოფნის შეგრძება: როდესაც ლოგინში ვთბუნდები და თავიდან ფეხებამდე ვეხვევი მატყლის საბანში; როცა თავს დივნის ბალიშის ქვეშ ვყოფ ანდა ჩემს ლექსიკონს ვკითხულობ. დაკრძალვაზე არც ერთის გაკეთების საშუალება არ მქონდა.

- ჰო, უხერხულად ვიგრძენი.
- რატომ?
- არ ვიცი. გთხოვთ, მეტ შეკითხვას ნუღარ დამისვამთ.
- კეიტლინ, მამაშენი ძალიან დასევდიანებულია.

მე კვლავ „სხვადასხვა ემოციის ამსახველ კოლაჟს“ ვაშტერდები. ნეტავ საიდან იცის მისის ბრუკმა, რას გრძნობს ახლა მამაჩემი. მე ხომ არაფერი ვაწყენინე მამას?

- რატომ?
- მისი სახე ბაქნიდან გამოყოფილი კუს თავივით მოიწევს ჩემჯენ, მერე კი უკან იხევს და ტკბილი ხმით მეუბნება:
- დევონი აკლია.

ძალიან უცნაური სიტყვაა ეს „აკლია“, შეგიმოწმებიათ როდისმე ლექსიკონში? ხანდახან უწყინარი მნიშვნელობა აქვს „კერძს მარილი აკლია“, ხანდახან უხეში უარგონია – მაგას ცოტა აკლიაო, ამბობენ; ხანდახან კი მკვდარზე იტყვიან – „ჩვენს გულებს დააკლდაო“.

- შენ დაგაკლდა დევონი?
- არ ვიცი.

ის კვლავ კუსებურ ბიძგს აკეთებს, თითქმის შეუმჩნეველს, თუმცა მე მაინც ვამჩნევ.

- თანაც დევონი სულ მთლად მკვდარიც არ არის.

მახსენდება კარდაკეტილი, თუმცა მაინც მისი კუთვნილი საძინებელი ოთახი; სახლის უკანა კედელზე მიყუდებული მისი ველოსიპედი და სასტუმრო ოთახის კუთხეში მიდგმული სკივრი.

მისის ბრუკი ლოყებს ბერავს, თითქოს ცდილობს, ჩემს ნათქვამს ჩასწოდეს.

– მართალია, – ამოღერლავს ბოლოს, – დევონის რაღაც ნაწილი მუდმივად დარჩება შენთან.

რომელი ნაწილი? მისი სხეულის ყველა ნაწილს კრემაცია გაუკეთეს. „კრემაცია“ ნიშნავს, რომ დაწვეს და დაფერფლეს.

– გრძნობ მის სიახლოვეს?

გარშემო ვიყურები. მერე საკუთარ ხელებს დაუცქერი. ნუთუ დევონის სხეულის ნაწილები მჩხაპნიან და მკაწრავენ? ნუთუ ეს უნდა ვიგრძნო? ჭერში დატანებული სავენტილაციო ხვრელი-დან ცხელი ჰაერი უბერავს და მე ვგრძნობ ამას. მაგრამ ეს ხომ მხოლოდ გამათბობლის ტალღაა? სად მიდის ადამიანი, როდე-საც მის სხეულს წვავენ და ჰაერში კვამლად იფანტება? შეიძლება შემდეგ გამათბობელი სისტემა იწოვს და სავენტილაციო ხვრელებიდან ცხელი ნიავის სახით უშვებს? მხრებს ვიჩერჩები.

– გრძნობ დევონის სიახლოვეს? – ისევ მეკითხება მისის ბრუკი.

– შეიძლება. თუმცა, არ ვარ დარწმუნებული, რომ ნამდვილად ისაა. შეიძლება ვინმე სხვაც იყოს. როგორ უნდა ვიგრძნო ეს?

– ისევ გააკეთებს ყველაფერს, რასაც შენთვის აკეთებდა; რასაც ერთად აკეთებდით. მოგენატრება, მაგრამ მაინც იგრძნობ, რომ შენ გვერდითაა, ოლონდ სხვანაირად.

არ მინდა სხვანაირად იყოს ჩემ გვერდით. მინდა ისევ ძველებურად დარჩეს ყველაფერი. ისევ ისე, როგორც იყო. ბატიბუტსა და ცხელ შოკოლადს მიმზადებდეს; მეუბნებოდეს, როგორ მოვიქცე და რა ჩავიცვა, რომ ბავშვებმა ჩემი უცნაურობების გამო მასხრად არ ამიგდონ; მინდა კალათბურთს მეთამაშებოდეს; ყოველთვის ცდილობდეს, მომაგებინოს. ხან წაიფორთხილებდეს, ხან ფეხს აითრევდეს, ხანაც, როცა ვთალლითობ, სხვაგან იყურებოდეს.

საკმარისია, მის პირს შევხედო, მაშინვე ვხვდები, რას აკეთებს განზრახ. როცა ფიქრობს, ტუჩებს მაგრად კუმავს; როცა თვალთ-მაქცობს, პირის კუთხეები ეკეცება. თუმცა მხოლოდ იმიტომ თვალთმაქცობს ხოლმე, რომ მე მასიამოვნოს.

აი, ასეთი დევონი მინდა და არა – ჰაერში მოფარფატე.

ოთახში ქანთრის სტილის ხმამაღალი მელოდია ისმის.

მისის ბრუკის მობილური ტელეფონი რეკავს.

არ ჰასუხობს.

ცდილობს, თვალი გამისწოროს ადამიანს, ანუ ჩემი მზერა დაიჭიროს, რაც მე არ მომწონს. გარდა ამისა, არც ტელეფონს პასუხობს. მე კი კოვბოურ სიმღერებს ვერ ვიტან.

– თუ ტელეფონს არ უპასუხებთ, ერთი ნაცნობი დაგაკლ-დებათ, – ვეუბნები.

ის მობილურს ხელში იღებს, თუმცა ტელეფონზე ლაპარაკისა-საც კი არ ავიწყდება, თვალი გამისწოროს ადამიანს.

მე მაგიდის ქვეშ ვძვრები. მინდა მის მზერას გავექცე. მისის ბრუკს სურს, გამუდმებით თვალებში ვუყურებდე. ამბობს, რომ ადამიანის თვალებში მისი ემოციების ნაკითხვაა შესაძლებელი. ოღონდ არა ჩემთვის. ჩემი აზრით, თვალები ყოველთვის ერთნაირად იყურებიან. აი, ტუჩები კი სულ მოძრაობენ. სწორედ ისინი წარმოთქვამენ სიტყვებს. თუკი მინდა გავიგო, რას ამბობენ, მე ადამიანების ტუჩებს ვუყურებ, თუმცა, მისის ბრუკის თქმით, ვერავინ შეძლებს ასე ბოლომდე მათი ნამდვილი ზრახვების ამოცნობას. მე კი შემიძლია. შემიძლია მათ ტუჩებზე კითხვა.

მე მაგიდის ქვედა მხარეს ავყურებ.

ხის მასალა ბოლომდე არაა დამუშავებული.

გაურანდავია.

დევონის სკივრის ფიცრების მსგავსად.

მე მას ვეხები. უხეში ზედაპირი აქვს. იქამდე ვუსვამ თითს სულ უფრო და უფრო გამეტებით, რომ ხიჭვი მჩხვლეტს. საპასუხოდ მეც ვურტყამ ხიჭვს.